

jí voněla, ano, lehounkým náznakem vanilky – asi pozůstatek tělového mléka.

Vyvlékla se zpode mě. Její bradavka mi vypadla z úst, avšak než jsem se stihl zeptat, co to dělá, vstala, shodila sukni i kalhotky, zula mi boty a svlékla ponožky i džíny. Omráčeně jsem ji přitom sledoval. *Měl bych to zastavit. Měl.* Zašlo to příliš daleko a vůbec jsem netušil, jak se to stalo.

Náhle ležela zas vedle mě, horká a měkká. Úplně jsem zapomněl, proč je to vlastně tak špatný nápad. Stěží jsem si vybavoval vlastní jméno. Soustředil jsem se jen na ni, nahou ve své náruči. Bylo to tak příjemné. Připadalo mi to tak správné.

Lydie... Lydie...

Znovu mě políbila. Vklouzl jsem jí rukou mezi nohy a ucítil vlhký důkaz jejího vzrušení. Promnul jsem ho v prstech a vrátil ruku zpátky, až jsem narazil na jedno určité místečko, z něhož se jí náhle vyklenula záda. Vykřikla. Byla tak kluzká, tak měkká.

„Bože, Brogane, ano. Prosím. Nepřestávej.“

Dotýkali jsme se, navzájem se objevovali a laskali, až jsme oba sténali a lapali po dechu. Krev se mi v žilách vařila. A přesto jako by si Lydia celou dobu uvědomovala, že toho nezvládnou víc naráz. Jako by poznala, kdy odtáhnout ruku z jednoho místa, abych se mohl soustředit na to, co dělá jinde. Jako by pochopila, že v mých očích dělí bolest a rozkoš jen tenká hranice a že mám zahlcené smysly. Vědět to však přitom nemohla, protože jsem jí nikdy nevysvětloval, že to takhle vnímám. Reagovala ovšem na mě, jako by to *opravdu* věděla, jako by mi rozuměla lépe než já sám. Byl jsem ztracený. Nalehl jsem na ni. V jejích očích jsem neviděl ani špetku váhání. Rozevřela oči a přivítala mě v sobě.

Centimetr po centimetru jsem do ní pronikal a nepouštěl z ní oči. Díval jsem se na její krásnou tvář. Úchvatnou tvář. Nešlo mi na rozum, že jsem v ní... nebo tedy skoro. Když jsem narazil na bariéru jejího panenství, zadíval jsem se jí do očí, v nichž se zračily jen údiv a důvěra, a zašeptal: „Omlouvám se. Moc mě to mrzí, krásná Lydie. *Mo chroí.*“ S těmi slovy jsem pronikl hluboko do ní. Vykřikla bolestí. Chtěl jsem ji utěšit, bylo to však tak příjemné, že jsem zvládl jen přitisknout čelo na její a čirou silou vůle se se skřípěním zubů zastavit. Čekal jsem, až si na mě zvykne. Proč jen ji muselo bolet něco, co bylo pro mě tak krásné? V životě by mě nenapadlo, že by se mi mohlo líbit, jak mě svírá horkými, pevnými svaly a jak mě do sebe zevnitř vtahuje.

„Všechno dobrý?“ zeptal jsem se po chvíli. Přikývla. Začal jsem se pohybovat a z tření jejích svalů o moji pulzující erekci zasténal rozkoší. Záda jsem měl zalitá potem. Věděl jsem, že dlouho nevydržím.

„*Tá tú gach rud atá go hálainn dom,*“ vydechl jsem. *Jsi všechno, co je pro mě krásné.*

Lydia s povzdechem zaklonila hlavu a omotala mi jednu nohu kolem boků. Po několika přírazech jsem cítil, jak se mi podbřišek začíná napínat blížícím se orgasmem, a pták mi ztvrdl ještě víc. Poprvé v životě jsem byl v holce. S posledním přírazem se přese mě převalila rozkoš, až mi po celém těle naskočila husí kůže.

Zhroutil jsem se vedle Lydie, snažil se popadnout dech a podíval se na ni. Oči měla omráčené, výraz však zadumaný, jako by nad něčím usilovně přemýšlela. Ztuhl jsem. Snad toho už teď nelitovala? Pochyboval jsem, že měla orgasmus – to ji určitě zklamalo. Nevěděl jsem, co si myslet a cítit. V hrudi mi poletovala